

jo den sidste Paragraf i Forslaget giver en vis Stabilitet, har sine store Fordele fremfor det andet, som gaar ud paa Forandringer i Tarifen, og navnlig har det sine store Fordele for de nuværende Interessenter. Thi hvad siger Loven af 1870 om disse Tarifforandringer? Den siger ganske udtrykkelig, at de ikke skulle have nogen Indflydelse paa de ældre indtil den Tid tegnede Forsikringer. Det vil altsaa med andre Ord sige, at dersom vi fulgte ligefrem Anvisningen i Loven af 1870 og paa Grund af de gunstige Dødelighedsforhold, eventuelt Forretningsforhold, forandre Tarifierne, vilde det ikke komme de nuværende Interessenter til Gode, det vilde kun blive af Betydning for de fremtidige. Men jeg ser ikke rettere, end at er der Nogen, som have et Billighedsstrav paa, at der bliver taget Hensyn til disse forandrede Forhold, er det dem, som i Henhold til de høie Tarifer have betalt Mere, end de egentlig behøvede, og end der egentlig har været Forudbetalingen for Interessenternes Indtrædelse i Anstalten. Thi Enhver, der er indtraadt i Anstalten, har været berettiget til at forudsætte, at Tariferne ikke vare høiere end netop nødvendigt. Det ærede Medlem har altsaa fuldstændig Ret i, at Loven af 1870 ikke peger i Retning af Bonus. Men det glæder mig, at det ærede Medlem dog ikke har noget Principielt at indvende imod, at man nu kommer ind paa et andet System, det at opretholde Tarifierne og tilbagebetale under Navn af Bonus i alt Fald en Del af det, der er indbetalt mere end fornødent. I hvilket Maal den nuværende Anstalt har fyldtgjort Forventningerne i 1870 om, at den skulde blive en Forsikringsanstalt for de mindre bemidlede Klasser i Samfundet, skal jeg ikke kunne udtale Noget om. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at dersom den ikke har fyldtgjort denne Forventning i det Maal, hvori man den Gang nærede den, hidrører det ikke fra Anstalten selv, idet man paa forskjellige Maader fra Anstaltens Side har søgt at gjøre Indtrædelsen i Anstalten saa let og bekvem for Publikum som mulig, ved spredte Agenturer o. s. v. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke vil slutte sig til min Betragtning af § 19, en Betragtning, som jeg udsørlig har fremsat i det andet Thing, og som jeg nu hører af det ærede Medlems Foredrag, er ham fuldt vel bekendt fra disse mine Udtalelser der. Min Betragtning af den tvungne Rentenedsættelse er jo den, at denne ikke blot er et uheldigt Indgreb i den Raadighed over Formuens Bestyrelse, der efter Loven af 1870 alene tilkommer Administrationen, men at den ogsaa vil blive, saaledes som den nu er ud-

formet, til Stade for dem, hvem jeg maa antage, at man har villet gavne, derved. Dengang Anstalten af 1870 blev oprettet, var det ingenlunde Meningen, at man derved skulde skaffe offentlige Midler til billige Ublaam i Prioriteter eller paa anden Maade. Det er saa langt fra at være Tilfældet, at selve Loven af 1870 indeholder en Bestemmelse om, at Livrentefeststabs Bestyrelse kun med Finansministerens Approbation kan anbringe Midler til lavere Rente end $4\frac{1}{2}$ pCt. Det var ligefrem Forudsætningen dengang, at man vilde indvinde Mere end 4 pCt., og det var en fuldstændig rigtig Betragtning dengang. Havde man da kunnet Anstalten til kun at maatte tage 4 pCt. af sine Midler, vilde vi allerede nu i dette Dieblit have maattet bestjæftige os med en Tarifforandring paa Grund af den sunne Rentefod; men det, at der ikke har været en saadan Tvang paa Bestyrelsen til kun at anbringe til 4 pCt., er det, vi kunne takke for, at der nu er tilstrækkelige Fonds tilskede, til at en Rentenedsættelse, endog for længere Tid, ikke behøver at indvirke paa Tarifierne. Det forekommer mig altsaa, at der ikke er nogen skjellig Grund til nu at ville vedtage ved Lov en tvungen Nedsættelse af en Del af de Prioriteter, som Anstalten har indstaaende endnu, og naar man ser hen til, i hvor stort Maal Anstalten frivillig har nedsat Renten af sine Prioritetslaan, nemlig til et Beløb i dette Dieblit af, om jeg hukker ret, 14—15 Mill., saa ligger dog den Formodning meget nær, at denne Rest, disse omtrent $1\frac{3}{4}$ Million, for hvilke Anstalten ikke er villig til at nedsætte Renten, ere Laan af en saadan Bestaafenhed, at der er skjellig Grund til ikke at nedsætte Renten for dem. Thi det er, efter hvad jeg har faaet oplyst, Laan af en saadan Bestaafenhed, at Anstalten i dette Dieblit ikke vilde bevilge dem. Naar Anstalten ikke desto mindre endnu har disse Laan udestaaende, forekommer det mig, at det kun er et Bevis paa den Billighedsfølelse, som gjør sig gjældende i Administrationen ogsaa paa dette Punkt, at man ikke strax, fordi man anser et Laan for at være mindre sikkert, strider til en Opbyggelse af det, en Fremgangsmaade, synes jeg, som man kun kan paafrønte hos Bestyrelsen. Ganske vist kan den i alt Fald i nogle Tilfælde hidrøre fra, at Anstalten hellere vil vente og se Tiden lidt an, førend den gennem en Opbyggelse af Laanene fremtvinger Tvangsalg af Eiendomme, idet dette jo ikke blot vil være til Delelgelse for Eierne, men tillige vil kunne medføre Tab for selve Anstalten. Men ere Laanene af den Bestaafenhed, at Anstalten i dette Dieblit ikke vilde bevilge dem, forekom-